

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΔΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

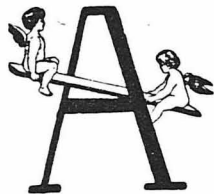
(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΚΟΛΟΥΘΩΣ ο δήμος άνωσκιώνοντας τὰ μανία του πήρε με τὰ δύο του χέρια τὸ κνύτο, τραβήχτηκε πίσω, πλήσιασε πάλι καὶ διαγράφοντας μιὰ καμπύλη, τὸ έφερε πάνω άπ' τὸ κεφάλι τῆς νέας. Κατόν του κατέβασε με άστραπιαία ταχύτητα...

Τὸ κνύτο τότε τυλίχτηκε σφυρίζοντας γύρω άπ' τὸ κορμὶ τῆς φτωχῆς κοπέλλας.

Τὸ σφύρισμα τῆς πού άκούστηκε τότε, δέν είχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο...

Γύρω τῆς ώστόσο κανεὶς δέν κουνήθηκε...

Όλοι, άντρες καὶ γυναίκες, παρακολουθοῦσαν τὸ θέαμα με ρίγη ένδιαφέροντος καὶ με συμπάθεια γιὰ τὸ δῆμο... Ό δῆμος κατάρφερε κατόν του καὶ δεύτερο, καὶ τρίτο χτύπημα... Σὲ λίγο ἡ σάρκα τῆς φτωχῆς νέας άρχισαν νὰ κομματιάζονται καὶ τὸ αἷμα τῆς νὰ τρέχει άπό θοно, ένὸ τὸ σφύριμα τῆς άνηχοῦσαν άπερίγραπτα...

Ἡ ρίγη τῆς ἦταν πάλι μιὰ φορητὴ πληγή, ένὸ ἡ σάρκα τῆς εἶχαν τραυνηθεὶ καὶ μελανιάσει, πόν σάρκες σαπισμένοι πώματος...

Φαινετα πὼς ὁ δήμος είχε μάθει πάλι νὰ μὴ σκοτάνη με τὰ χτυπήματα. Γιατὶ ἡ νέα δέχτηκε εἰσοοι χτυπήματα καὶ ώστόσο δέν πέθανε...

Καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, αὐτὸς ὁ άγγελος, ἡ ἠγοιμένη, δέν είχε πάει νὰ χαμογελάει με χάρη στὴ φτωχὴ μάτωρα...

Τώρα ἡ λειτουργία εἶχε πάλι τελειώσει...

Όλες ἡ μοναχῆς σηλώθηκαν καὶ ακολουθῆσαν τὴν ἠγοιμένη, ἡ ὁποία πέρασε με μεγαλοπρεπέα μπρὸς άπ' τὸ θῆμα. Έσκυψε τότε πρὸς αὐτὸ, χάιδεψε τὸ μέτωπό του, άπ' τὸ ὁποῖο έτρεχε ἰδρῶς καὶ αἷμα, καὶ ἀποθέτοντας ἐκεῖ ἕνα φίλημα τῆς εἶπε :

— Αὐτὰ ἔγιναν γιὰ τὸ καλὸ σου, μικρὸ μου άγγελε...

Κ' ἡ ἄλλες μοναχῆς κινήθηκαν τὸ παράδειγμα τῆς ἠγοιμένης καὶ φίλησαν τὸ πέλδιό καὶ ματωμένο μέτωπο τῆς νέας.

XVIII

Ἡ ΠΡΙΣΚΑ ΜΑΘΑΙΝΕΙ ΝΕΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΙΒΑΝ

Μερικὲς μέρες πέρασαν... Στὸ διάστημα αὐτὸ, ἀπὸ τὴν άσυνήθιστη κίνηση πού έπαρουστοῦσε στὸ μοναστήρι, ἡ Πρίσκα καταλάβαινε ὅτι κάτι καινούριο προετοιμαζόταν.

Ποτὲ δέν εἶχε δεῖ τίς μοναχῆς τόσο πολυάσχολες. Μιὰ γενική χαρά ἦταν ἀπὸμένη σ' ὅλο τὸ μοναστήρι. Ἡ μοναχῆς πού έβαναν καθήκοντα ἱερωτηρίων, έπλεναν καὶ καθάριζαν ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ. Τινάχναν τοῦς τάπητες, γυάλιζαν τὰ έπιπλα καὶ κάθε μέρα έβγαναν καινούριες προμήθειες τροφίμων.

— Παραμόνοις τίς μεγάλες εὐεργέτιδες τοῦ μοναστηριῶ κας, εἶπε μιὰ μέρα ἡ ἠγοιμένη στὴν Πρίσκα. Θάρθουν μαζί με τὸν ἀνθρώπο τοῦ Θεοῦ...

Ένα ρίγος τρόμου πέρασε τὸ κορμὶ τῆς Πρίσκας, μόλις τὸ ἔκουσε αὐτὸ, γιατί ἤξερε καλὸ ποὶς ἦταν ὁ ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ...

Ένα ἀπόγευμα λοιπόν, καθὼς ἡ Πρίσκα στεκόταν μπρὸς στὸ παράθυρο τοῦ κελιοῦ τῆς κινιζόταν τὸ χιόνι πού έπεφτε ἔξω, ἀνορθώθηκε ἔξωκα ἀνασηδώντας, καὶ ἔβγαλε μιὰ πηγμένη κραυγή.

Έκει, ἐκεῖ, μπροστὰ τῆς, κάτω στὴν αἰθρῆ, εἶχε δεῖ νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ ἕνα ἄμυδι μερικὲς μεγάλες κυρίες πού τίς ἤξερε πού καλὰ... Ἦταν ἡ ἴδιες πού εἶχαν παρουσιασεῖ μπροστὰ τῆς τὴν ἡμέρα τῆς κατατροφῆς στὸ νησί τῆς Εὐτυχίας...

“Ω! Ἦταν ἐκεῖνες... Νὰ καὶ ἡ πὸ τρομερὴ άπ' ὅλες, ἡ μεγάλη δούκισσα Ναυτιτσα Μιχαηλόβνα, ἡ μητέρα τοῦ Ἰβάν, μαζί με τίς ἄλλες Καταχθόνες...

Ἡ Πρίσκα τίς κινιζαὲς περιτρούη... Μὲ τὰ χέρια στὴν καρδιά τῆς, ἀπάνο στὸ μαχαίρι τῆς, πού ἀποτελοῦσε τὴν τελευταία τῆς ἔλπιδα, κινιζαὲς... κινιζαὲς...

“Ω! καταλάβαινε καλὰ πὼς τὸ μαρτύριό τῆς θάρχιζε τώρα... Τὸ έννοιωθε πού καλὰ αὐτὸ...

Μὰ δέν ἔβλεπε πονητὰ τὸ Ρασοῦτιν... Πού ἦταν λοιπόν ὁ σατανικός κάλογος, τὸ ὁποῖο τὴν ἄρριξε τῆς εἶχαν ἀναγνέλλει; “Ω! Δέν θ' άρχισοῦσε νὰ φανῆ καὶ αὐτὸς... Τὸ έννοιωθε... Τὸ προαιθανόταν...

Ἡ Πρίσκα δέν σκεφτόταν τώρα τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ θάνατο. Αὐτὸς ἀποτελοῦσε τὸ μόνο τῆς καταφύγιο καὶ δέν τὸν φοβόταν κα-

θόλου... Μὰ πρὶν πεθάνει, τὸ μόνο πού ἤθελε, ἦταν νὰ μάθη εἰδήσεις ἀπὸ τὸν Ἰβάν...

Γι' αὐτὸ ἦταν σχεδὸν εὐτυχημένη γιὰ τὴν ἄρριξη τῆς μεγάλης δουκίσσης στὸ μοναστήρι, παρ' ὅλο τὸν τρόμο πού τῆς προκαλοῦσε αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις... Ναι, ἦταν εὐτυχημένη, ἦταν θεαταὶ πὼς ἡ μεγάλη δούκισσα θὰ τῆς ἔφευγε εἰδήσεις ἀπὸ τὸν Ἰβάν...

Ἡ Ναυτιτσα Μιχαηλόβνα δέν θὰ μποροῦσε ν' ἀντιταθῆ στὴ μοχθηρὴ χαρὰ νὰ πῆ νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ ὅτι ὁ Ἰβάν ἦταν χαμένος παντοτινὰ γιὰ τὴν Πρίσκα... Ἰσως, γιὰ τὴν ἀπέλπιση περισοότερο, νὰ τῆς ἔλεγε καὶ ψέματα... Μὰ ἐκεῖνη θὰ μποροῦσε νὰ ξεχωρίσει ἀνάμεσα στὰ ψέματα αὐτὰ, τὴν ἀλήθεια. Έν πάση περιπτώσει, θὰ μάθαινε ἂν ὁ ἀγαπημένος τῆς ἦταν νεκρὸς ἢ ζωντανός...

Μὰ ἀνευπομονοῦσε νὰ τὸ μάθη αὐτὸ καὶ ἡ ἀνευπομονοῖα τῆς ἔφτανε τώρα μέχρι τρέλλας.

Ἡ ὄρες ὅμοις περνοῦσαν καὶ κανεὶς δέν φαινόταν... Οὔτε ἡ ἠγοιμένη, οὔτε καμμιά ἄλλη μοναχή...

Ἡ νύχτα προχωροῦσε καὶ σιωπὴ εἶχε ἀπλωθεῖ τώρα στὸ μοναστήρι...

Έξαφνα, ἡ Πρίσκα, καθὼς βρισκόταν θυθισμένη σὲ μιὰ νάρχη πού τῆς τῆς προκαλοῦσε ὁ πυρετὸς τῆς ἀγωνίας τῆς, έννοιωσε ἕνα χέρι νὰ τὴ σκουρτάη καὶ μιὰ φωνὴ νὰ τῆς λέη πίσω τῆς :

— Σήκω, μικρὸ μου περιστέρι... Σήκω... Έφτασε ἡ ὥραία ἡμέρα πού θὰ γίνης καὶ σὺ μοναχή!... Σήκω καὶ γίνου ὥραία... Σήκω, σοῦ ἔφερα σοῦχα δλοκαινούργια πού θὰ πηγαίνουν περιφάνεια στὴν ὀμορφιά σας, μικρὴ μου περιστέρα, μικρὴ μου ψυχὴ... Σέρεεις, ὅτι σήμερα εἶνε ἡ μέρα πού θὰ σὲ κάνουμε ἀδελφὴ τῶν Καταχθόνων;...

Ἡ Πρίσκα δέν ἐπρόβαλε καμμιά ἀντίσταση καὶ ἄφησε τὴ θυρωρὸ τοῦ μοναστηριῶ, γιατί αὐτὴ τῆς μιλοῦσε ἔτσι, νὰ τὴ ντύση... Φόρεσε ἕνα μακρὸ λευκὸ ὄρασο καὶ ἄφησε νὰ τῆς κόψουν τὰ μαλλιά καὶ νὰ τῆς φορέσουν καλύτερα. Ἡ φτωχὴ νέα μονάχα στὸ Θεὸ ἔλιπιζε τώρα... Συντριμμένη λοιπόν καθὼς ἦταν, γονάτισε καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται...

Έμωιασε μέσα στὰ λευκὰ σάν οὐρανια ὀπτασία... Ἡ γυνὴ θυρωρὸς εἶχε θαμπωθεῖ ἀπὸ τὴν ὀμορφιά τῆς. Έπειτα τὴν ἔπαισε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν τράηξε ἔξω, ὀδηγώντας τὴν στὴν ἐκκλησία, τῆς ὁποίας ἡ καμπάνες χτυποῦσαν...

Μόλις ἔφτασαν κάτω ἀπὸ τὴν πύλη τῆς, ἦσαν τὴν Πρίσκα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς θυρωροῦ γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσουν ὡς τὴ μέση τοῦ ἱεροῦ πού ἔλαμπε ἀπὸ φῶτα καὶ μοσχοβολοῦσε ἀπὸ λιβάνι.

Έκει, τὴν κἀθησαν σ' ἕνα σκαμνάκι καὶ κἀθησαν καὶ αὐτὲς δίπλα τῆς. Τὰ μάτια τῆς Πρίσκας ἀνάητοῦσαν τώρα τὴ μεγάλη δούκισσα, μὰ, ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς ἱερεῖς πού ἐμφανιζότουσαν καὶ ἔξαφανιζότουσαν, προετοιμαζοντας τὴν ἱεροτελεστία, δέν ἴπηρχε κανεὶς ἄλλος μέσα στὴν ἐκκλησία...

Ότὸσο, σὲ λίγο γέμισε μονωμάς ἀπὸ χωρικοὺς τῶν περιχώρων πού ἔφτασαν ὅλοι μαζί, θορυβώντας. “Όταν ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ἠύχασε κάποις, ἡ καμπάνες ἄρχισαν πάλι νὰ χτυποῦν. Μιὰ καινούργια συνοδεία, ἐπίσημη αὐτὴ, πέρασε τότε ἀνάμεσα άπ' τὸ πλήθος πού ἦταν γονατισμένο καὶ προχώρησε πρὸς τὸ ἱερό.

Έπακεράλῆς προχωροῦσε μέσα στὰ πύλα τοῦ ἱεροῦ, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Βαρνάβας, πρῶνι καποῦρος τοῦ Ρασοῦτιν, καὶ πίσω καμμιά δωδεκαριά μεγάλες κυρίες, ἡ ὁποῖες ἐβάδιζαν δυὸ-δυὸ φορώντας τίς πύλα λαμπρῆς τους τοιαλέττες.

Ἦσαν ἡ Καταχθόνες!...

Ἡ Πρίσκα ἀνορθώθηκε τότε ἀπότομα. Εἶχε δεῖ ἀνάμεσα στὶς Καταχθόνες τὴ μεγάλη δούκισσα Ναυτιτσα Μιχαηλόβνα. Μὰ καὶ αὐτὴ τὴν εἶδε... Τὰ δλέμματα τους διαστανωθῆσαν καὶ δέν ἀποσπάρτησαν πάλι... Ἡ μεγάλη δούκισσα μάλιστα τῆς χαμογελοῦσε!

“Ω! Πὼς αὐτὸ τὸ χαμόγελο τρώμαζε τὴ φτωχὴ νέα... Τὴν τρώμαζε πὸ πού ἀπὸ ἕνα βλέμμα σκοτεινοῦ μίσους...

Καθὼς ἡ μεγάλη δούκισσα περνοῦσε κοντὰ τῆς, ἡ Πρίσκα τῆς φθῆυρε ἐκετενικά :

— Τί ἐκάνατε τὸ γινὸ πάς;

“Αν ἡ φτωχὴ νέα εἶχε σῆς στὴν ἐκκλησία, τὸ ἔκανε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τῆς ὑποβάλῃ αὐτὴ τὴν ἐρώτησα...

Καὶ ἡ μεγάλη δούκισσα τῆς ἀπάντησε... Μὰ καλύτερα θὰ ἦταν νὰ σκοποῦσε.

Ἡ Πρίσκα γονάτισε καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται...

